LA CASA DELS MISSATGES DE LES 03:17

La Chloe sempre havia escoltat mites estranys sobre una casa situada als afores del poble. Les històries sobre la casa eren inquietants i curioses. Es deia que feia molt de temps que ningú habitava la casa, però per a les nits se sentien sorolls que no entenien d'on venien. Un dia, la Chloe estava amb els seus amics, «jugant a «veritat o repte»» . Va li va tocar, va dubtar. Així que va descartar l'opció de veritat, i la van reptar a passar la nit a aquella casa abandonada. A ella no li va fer gaire gràcia , però, tot i així, perquè no la prenguessin per una covarda, va acceptar i va anar-hi.

L'endemà, la Chloe sentia angustiada i amb por ja que havia de presentar-s'hi perquè se sentia pressionada pels amics. Quan hi va arribar, el sol ja s'havia posat, era un dia fresc i estava plovent. L'indret no resultava gens acollidor per un moment de tanta tensió. La façana no era molt agradable, estava plena de pintades, amb les finestres trencades i l'accés per l'entrada estava bloquejat per una paret de maons, cosa que indicava que havia d'entrar per les finestres plenes de vidres i teranyines. Quan van veure el panorama, els seus amics van riure i ella només intentava dissimular la seva por.

-Demà al matí, veniu-me a buscar i, si us truco, contesteu me- va dir, preocupada.

Va dirigir-se cap a la casa, penedint-se d'haver acceptat, s'estava intentant convèncer-se que no n'hi haviaper tant. En entrar tot era fosc, i va començar a escoltar les veus dels seus amics allunyant-se poc a poc. Va agafar el seu telèfon per encendre la llanterna quan de sobte li va vibrar el mòbil.

Va mirar la pantalla. Era un número molt llarg i desconegut.

‘‘T'estic veient’’

La Chloe es va quedar inmóvil, enmig de la foscor, al racó d'una de les habitacions per la qual havia entrat des de la finestra. Va decidir respondre.

‘‘Qui ets?’’

Va esperar 3 minuts morta de por. No va rebre cap resposta. Aleshores, es va posar a investigar la casa i a buscar un lloc una mica més acollidor per poder-se estirar. Els passadissos eren molt llargs amb quadres, mobles de feia molt de temps plens de pols, i l'olor a humitat era molt present. Al menjador hi havia unes fotografies antigues trencades a terra. En una d'elles li va semblar veure una noia que s'asemblava molt a ella, però, com que la fotografia estava tan deteriorada no va arribar a percebre res. Al final del passadís va trobar unes escales, que eren per anar al soterrani. Mentre que les baixava, va escoltar un soroll. Va sentir una cançó de bressol. Es va estranyar, va pensar que s'estava ja delirava de tanta por.

«-Hola? Hi ha algú?- va preguntar.»

Ningú no va contestar, i decidir continuant baixant a poc a poc amb valentia.
Va arribar al sòtan, estava ple de joguines, mobles i caixes plenes de pols. En un racó hi havia un mirall, quan va passar davant d'ell, va apuntar amb la llanterna al mirall i de sobte li va semblar veure una persona corrent darrere d'ella. Es va girar de cop i no hi havia ningú.

De sobte li va tornar a vibrar el mòbil:
''No hauries d'haver pujat!''

Aquesta vegada la Chloe es va espantar i s'ho va prendre seriosament. Va intentar conèixer el número, però no li era conegut. Va trucar al seus amics però no hi havia prou cobertura. Va decidir pujar i marxar de la casa, quan de sobte va escoltar sorolls just al costat de la paret de maons. Quan va anar corrents cap a la finestra, per on havia entrat, estava bloquejada de la mateixa manera que la porta. La Chloe va retrocedir sense entendre res.

Tenia un missatge nou:
''No sortiràs!''

La Chloe estava plorant, amb ansietat. No entenia qui era ni què volia d'ella. Què li passaria? Com aconseguiria sortir? Què estava passant?
Va anar a una de les habitacions al fons del passadís per amagar-se. Es va asentar en un racó, intentant calmar-se mentre que intentava agafar cobertura per poder trucar.

Va vibrar el mòbil moltes vegades:
'' Mira la foto, és al passadís''

Va aixecar el cap, darrere de la porta escolatava sorolls de una persona caminant poc a poc i que en alguns moments s'atura. Estava morta de por. Va decidir obrir la seva galeria del mòbil, quan va veure una foto que va prendre ella sense voler des de dalt de les escales. Es va quedar paralitzada quan va ampliar l'imatge i va veure una silueta fosca d'una dona alta, amb la cara irreconeixible, i amb la curiosa fotografia que havia trobat al menjador a la mà . El que més la va espantar va ser que en el moment de la fotografia, aquesta última, es trobava al mateix lloc on estava la Chloe ara.
Darrere de la porta va escoltar un soroll i va rebre un missatge:
''No et giris''

La Chloe va deixar de respirar uns segons, no sabia què fer, si quedar-se quieta o girar-se. Va començar a plorar de nou penedint-se d'haver acceptar el repte. Aleshores, el pom de la porta va començar a moure's poc a poc.

Quan va obrir els ulls, no hi havia ningú. Va aprofitar per sortir corrents, va travessar el passadís i va saltar des de la finestra més perillosa, la del menjador. Va córrer fins al carrer principal sense mirar enrere i va arribar al poble. Quan es va sentir segura va agafar el telèfon per trucar als seus pares. Just quan el va agafar, va rebre un últim missatge:
''Encara no s'ha acabat''

La Chloe va decidir bloquejar el número i apagar el telèfon. Va marxar a casa, i es va prometre no explicar-li a ningú el que havia passat. L'endemà al matí, va quedar amb els seus amics, li van preguntar què li passava ja que tenia moltes ulleres per no poder dormir aquella nit. Ella els ho va explicar tot, amb tot tipus de detalls. Fins i tot va agafar el seu telèfon per ensenyar la conversa, però quan va desbloquejar el telèfon… Ja no hi havia res, el número desconegut ni existia i no tenia cap tipus de prova. Els seus amics van pensar que s'ho estava inventant per espantar-los i van decidir marxar-se a casa, ella no va respondre ni va discutir, només volia passar pàgina com més aviat millor. Mentre ella es va quedar asseguda al banc on estaven, sola i rabiosa. No tenia cap tipus d'explicació al que havia succeït i ara menys ja que ni tan sol tenia proves, s'estava adonant que no aconseguirà mai oblidar el que va passar aquella nit.

Abans de marxar a dormir estava mirant les xarxes socials quan de sobte, veu una foto molt semblant a la seva. Semblava que havia estat feta a la mateixa casa on havia estat ella unes nits abans. De sobte, es va preguntar si aquella imatge encara era a la seva galeria. Quan va entrar estava tot igual, menys per un petit detall que la va confondre més…Encara hi era la ombra fosca, però aquesta vegada…era més a prop d'ella. Va deixar el movil al costat del llit, i va intentar marxar a dormir intentant convèncer-se a ella mateixa de que tot devien de ser al·lucinacions seves i que és impossible.

A les tres i disset, el mòbil va començar a vibrar. La Chloe es va aixecar angustiada i quan va encendre el llum i va mirar la pantalla…

‘‘Gràcies per deixar-me sortir’’

La Chloe es va estranyar. No era ni tan sols el mateix número, qui seria ara?

De cop i volta, va sentir tres sorolls darrere de la porta.

Toc. Toc. Toc!

Ella era conscient que a casa seva tots dormien. Es va quedar paralitzada i va tornar a vibrar el telèfon.

‘‘ Ara és el meu moment per entrar’’

El pom es va començar a girar poc a poc quan va rebre un últim missatge:

‘‘ Ja no hi ha ningú a casa’’

La Chloe va entrar en pànic. Si no hi havia ningú, qui era a l'altra banda?

Al segon, la porta es va obrir, va veure una ombra, i aquesta li va xiuxiuejar:

‘‘ Per fi ens coneixem, Chloe’’

La pantalla del mòbil s'apaga...

Fi.